

Sygn. akt **IV Ka 916/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Danuta Flinik

Sędziowie SO Mariola Urbańska - Trzecka

SO Adam Sygit - sprawozdawca

Protokolant st. sekr. sądowy Aleksandra Deja - Lis

przy udziale Antoniny Kasprowicz-Czerwińskiej - prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 28 listopada 2014 r.

sprawy skazanego **A. W.** s. C. i L. ur. (...) w G.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 10 lipca 2014 r. sygn. akt III K 217/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 916/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 10 lipca 2014 roku a wydanym w sprawie o sygnaturze akt III K 217/14 wobec skazanego A. W., na podstawie art. 569 § 1 k.p.k., art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach:

-II K 996/11 Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 23 listopada 2011 roku, skazującym za czyn popełniony w dniu 2 lipca 2011 roku, przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

-II K 1538/11 Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 23 kwietnia 2012 roku skazującym: za czyn popełniony w dniu 24 września 2011 roku, przestępstwo z art. 158 § 1 k.k., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz w nocy z 24 na 25 września 2011 roku, przestępstwo z art. 244 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę roku pozbawienia wolności i wymierzającym karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

i w ich miejsce wymierzono karę łączną dwóch lat i czterech miesięcy pozbawienia wolności, pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach pozostawiając do odrębnego wykonania. Ponadto, na podstawie art. 572 k.p.k., umorzono postępowanie w sprawie w odniesieniu do pozostałych wyroków. Skazanego zwolniono od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego orzeczenia apelację wniósł obrońca skazanego zarzucając:

-na zasadzie art. 438 pkt 1 k.p.k. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 86 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie wskazanego przepisu i wymierzenie kary łącznej nie w oparciu o kary jednostkowe ale w oparciu o wcześniej orzeczoną karę łączną oraz karę jednostkową,

-na zasadzie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności, w wyniku nieuwzględnienia wszystkich szczególnych dyrektyw wymiaru kary łącznej,

-na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść skazanego,

wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymiaru orzeczonej kary łącznej i warunkowe zawieszenie jej wykonania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja była zasadna w zakresie sformułowanego wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpoznania.

Jak wynika wprost z części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy w Bydgoszczy przyjął, iż łącząc kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami wydanymi w sprawach o sygnaturach akt II K 996/11 i II K 1538/11 i wymierzając karę na zasadzie kumulacji związany był granicami kary łącznej od roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności do dwóch lat i czterech miesięcy pozbawienia wolności (strona 3 uzasadnienia). Przyjął więc, iż połączeniu podlegała kara jednostkowa 10 miesięcy pozbawienia wolności ze sprawy II K 996/11 oraz kara łączna roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności ze sprawy II K 1538/11. Takie określenie granic możliwej do wymierzenia w przedmiotowej sprawie kary łącznej było błędne i wiązało się z obrazą prawa materialnego.

Słusznie wskazał apelujący, że w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego połączeniu podlegają wszystkie kary jednostkowe orzeczone w połączonych wyrokach i kary łączne z nich wynikające, w przypadku łączenia, podlegają z mocy prawa rozwiązaniu. Tak więc fakt wymierzenia kary łącznej w wyroku podlegającym połączeniu i jej wymiar nie ma znaczenia dla określenia granic nowej kary łącznej. Sąd odwoławczy aprobejuje w tym zakresie jednoznaczne, aktualne poglądy judykatury (vide: orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2012 roku w sprawie III KK 52/12, publ. LEX nr 1220872 i z dnia 14 listopada 2012 roku w sprawie V KK 180/12, publ. LEX nr 1243111; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 kwietnia 2010 roku w sprawie II AKa 83/10). W nin. postępowaniu połączenie winno więc dotyczyć kar: 10 miesięcy pozbawienia wolności, 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz roku pozbawienia wolności. Tym samym granice możliwej do orzeczenia kary łącznej winny zostać ustalone na: karę roku pozbawienia wolności jako dolny wymiar (najsurowsza kara jednostkowa) i karę dwóch lat i ośmiu miesięcy jako górny wymiar (suma wszystkich podlegających łączeniu kar jednostkowych).

W związku z tym, abstrahując do zastosowanej w przedmiotowej sprawie zasady łączenia kary, która - zgodnie z treścią art. 443 k.p.k. - nie może już znaleźć zastosowania należało uwzględnić obniżenie dolnej granicy możliwej do wymierzenia kary. Wadliwe oznaczenie zakresu górnej lub dolnej granicy kary łącznej powoduje nietrafne wymierzenia kary (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2007 roku w sprawie III KK 394/06, publ. LEX nr 262669; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 stycznia 2010 roku w sprawie II AKa 403/09, publ. LEX nr 574484, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 stycznia 1997 roku w sprawie II AKa 299/96, publ. Prok. i Pr. 1997, z. 7-8, poz. 20).

W tej sytuacji niemożliwe było dokonanie przez instancję odwoławczą oceny trafności kary wymierzonej przez sąd I instancji i tego rodzaju błąd musiał skutkować uchyleniem zaskarżonego orzeczenia oraz przekazaniem sprawy do jej ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu regulacji art. 436 k.p.k. Z uwagi na kierunek apelacji i treść art. 443 k.p.k. nie będzie już możliwe zastosowanie przyjętej przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zasady kumulacji. Natomiast w ponownym postępowaniu ocena stopnia ewentualnie zastosowanej zasady absorpcji łączonych kar

musi być zrelatywizowana do prawidłowo określonych granic wymiaru kary łącznej jako jednego z determinantów kształtowania kary w wyroku łącznym. W tym zakresie sąd I instancji winien dokonać również oceny okoliczności podniesionych przez apelującego a mających wpływ na wymiar kary łącznej.